

ผ้าทอพื้นบ้านชาติพันธุ์ปู้ยี้ จังหวัดกุยโจ ประเทศจีน : การเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายต่อ
สังคมวัฒนธรรมชาติพันธุ์ในบริบทการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า*

BOUYEI TEXTILE OF GUIZHUO, CHINA : THE FUNCTION AND MEANING CHANGE
TO ETHNIC SOCIO CULTURE IN THE PROCESS OF COMMODITIZATION

Kong Ruoyue¹, ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์²

Kong Ruoyue¹, Supachai Singyabuth²

คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม^{1,2}

Faculty of Fine Applied Arts and Cultural Science, Mahasarakham University, Thailand.^{1,2}

Email : 60012180002@msu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์สังคมและผ้าทอปู้ยี้ในมิติอัตลักษณ์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ 2) เพื่อศึกษาผ้าทอปู้ยี้ในบริบทการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า และ 3) เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายทางวัฒนธรรมของผ้าทอชาติพันธุ์ปู้ยี้ โดยใช้วิธีทวิภาคีเชิงคุณภาพ โดยประชากรกลุ่มตัวอย่างชาวปู้ยี้ในแขวงกุยโจ และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิจัยเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า 1. ชาวปู้ยี้เป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในแขวงกุยโจ ประเทศจีน ชาติพันธุ์นี้มีผืนผ้าที่มีอัตลักษณ์วัฒนธรรมสัมพันธ์กับวิถีชีวิต ประเพณี พิธีกรรม ที่ผูกพันกับระบบนิเวศ กระทั่งผ้าทอชาติพันธุ์ปู้ยี้มีเอกลักษณ์ที่โดดเด่น 2. ผ้าทอปู้ยี้ในบริบทการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า เกิดจากนโยบายการพัฒนาของกลุ่มชาติพันธุ์ของประเทศจีน ภาครัฐท้องถิ่นแห่งเมืองกุยโจ ได้ใช้ผ้าทอปู้ยี้เป็นตัวบทสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ในรูปแบบต่างๆ นานา โดยเฉพาะการจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์สำหรับนักท่องเที่ยว 3. จากเงื่อนไขการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ความหมายของผ้าทอปู้ยี้ที่มีต่อสังคมวัฒนธรรมปู้ยี้ รวมทั้งชุมชนระดับท้องถิ่น หน้าที่ใหม่ดังกล่าว คือ ผืนผ้าที่กลายเป็นสินค้าวัฒนธรรม ที่สร้างรายได้ให้กับผู้คนที่ท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง รูปแบบของผ้าและวัฒนธรรมผ้าทอชาติพันธุ์ มีความหมายเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนท้องถิ่นกุยโจ นอกจากนี้ผืนผ้าปู้ยี้ยังถูกนำไปออกแบบเป็นงานแฟชั่นโชว์ แสดงในเวทีระดับชาติและสากล ในฐานะตัวแทนของผ้าทอกลุ่มชาติพันธุ์ของประเทศ จากเงื่อนไขข้างต้น จึงได้ส่งผลต่อปรากฏการณ์รื้อฟื้นและประดิษฐ์อัตลักษณ์วัฒนธรรมผ้าทอกลุ่มชาติพันธุ์ปู้ยี้

คำสำคัญ : 1. ผ้าทอชาติพันธุ์ปู้ยี้ 2. อัตลักษณ์วัฒนธรรม 3. วัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลงความหมาย

ABSTRACT

The objectives of the research article were 1) to study socio cultural history and cultural identity of Bouyei textiles, 2) to study Bouyei textile in the context of commoditization, and 3) to analyze functions and meaning change of Bouyei textile Using qualitative research methodology By the sample population of Bu Yi people in Guizhou Province and other related persons Using data analysis and descriptive research presentations.

The research results are as follows; 1. Bouyei is one of the minority groups in Guizhou province. Bouyei textiles are the most known for their cultural identity. It relates to the lively ways of the Bouyei people, rituals, ceremonies and cultural ecology. 2. In the process of minority development of China, Bouyei textiles became the center for cultural tourism promotion and cultural products for sale. 3. The above changes have modified the meaning of Bouyei textiles. The new situation also influences the changing of socio-culture of the Bouyei people. They transform their identity from a user of Bouyei textile to be a trader. Hence Guizhou province, especially Xingyi City has become a land of commoditization. At the same time Bouyei textile has become the symbol of Guizhou province and Xingyi city. Besides, Bouyei textiles are now being used for fashion shows in China, internationally, and together present minority identity on the stage. This situation, combined with commoditization, resulted in the traditional invention of Bouyei textile culture.

Keywords : 1. Bouyei Textiles 2. Cultural Identity 3. Culture and Meaning Change

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ชาวปู้ยี้เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นชนกลุ่มน้อย(Minority) กลุ่มหนึ่งของประเทศจีน ชาวปู้ยี้อาศัยหนาแน่นในเขตภาคใต้ด้านตะวันตกของประเทศอยู่ในเขตจังหวัดยูนนาน(Yunnan) ซีชาน(Sichuan) และกุยโจ(Guizho) ส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตจังหวัดกุยโจ และเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ที่สุดในพื้นที่ส่วนนี้ของประเทศจีน ชาวปู้ยี้เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมที่โดดเด่นทุกด้าน อาทิ มีภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นของตนเอง มีประเพณีวัฒนธรรม ศิลปะทัศนศิลป์ ศิลปะการแสดงดนตรี และโดยเฉพาะผ้าทอปู้ยี้ที่เป็นแบบฉบับของตนเอง ดังนั้น ในบริบทของการพัฒนากลุ่มชาติพันธุ์ของประเทศจีน ภายใต้นโยบายส่งเสริมให้กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ยกระดับคุณค่าและสร้างมูลค่าทาง

เศรษฐกิจจากวัฒนธรรมชาติพันธุ์ของตน ให้กลายเป็นสิ่งที่สามารถสร้างรายได้ให้กับชุมชนนั้นๆ ในรูปแบบต่างๆ ในบริบทดังกล่าวนี้ ชาวบูยี้จึงกลายเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญของภาครัฐ (Jin Minggao. 1994)

ในเงื่อนไขชุดนี้ เป็นบริบทสำคัญที่ทำให้ชาติพันธุ์บูยี้ได้พัฒนาลักษณะเฉพาะทางชาติพันธุ์ของตน รองรับการสร้างรายได้เข้าสู่ชุมชนอย่างหลากหลาย สำหรับชุมชนบูยี้ที่มีความโดดเด่นที่สุดในการพัฒนาอัตลักษณ์วัฒนธรรมของตน คือชาวบูยี้เมืองชิงอี้(Xingyi City) จังหวัดกุยโจ ในชุมชนแห่งนี้ได้ใช้วัฒนธรรมผ้าทอชาติพันธุ์ของตน เรียกว่า ผ้าทอบูยี้(Bouyi Textiles) เป็นตัวบทหลักในการต่อรองเชิงอัตลักษณ์ เพื่อก่อให้เกิดรายได้เข้าสู่ชุมชน มีกรณีสำคัญทั้งการนำเสนอในมิติอัตลักษณ์วัฒนธรรมต่อผู้คนที่ทั้งในส่วนของคน การค้าขาย หรือ ท้าวัฒนธรรมให้เป็นสินค้าในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งการนำเอาผืนผ้าบูยี้ไปใช้ในการเดินแบบแฟชั่นโชว์ในระดับประเทศและสากล ในขณะที่จังหวัดกุยโจและเมืองชิงอี้ก็ได้ใช้ผ้าทอบูยี้เป็นเอกลักษณ์และสัญลักษณ์ของเมือง (Wu, Wei, Zhou, Luo & Li ; 2018) ปรากฏการณ์ข้างต้น ได้ส่งผลสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของผืนผ้าทอชาติพันธุ์บูยี้ ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในบทความวิจัย ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative research) เรื่องนี้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดอัตลักษณ์วัฒนธรรม(Cultural Identity) และวัฒนธรรมและการเปลี่ยนความหมาย(Culture and Meaning Change) เป็นแนวคิดหลักในการวิจัย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์สังคมและผ้าทอบูยี้ในมิติอัตลักษณ์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์
- 2.2 เพื่อศึกษาผ้าทอบูยี้ในบริบทการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า
- 2.3 เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายทางวัฒนธรรมของผ้าทอชาติพันธุ์บูยี้

3. ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

3.1 ประโยชน์ต่อวงวิชาการ ชาติพันธุ์วิทยา ทราบถึงอัตลักษณ์วัฒนธรรมและกระบวนการต่อรองเชิงอัตลักษณ์ ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่อคนอื่นและความทันสมัย และการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของตัวบทวัฒนธรรม ในสถานการณ์บริบทที่แปรเปลี่ยน

3.2 ประโยชน์ต่อพื้นที่วิจัย งานวิจัยและบทความวิจัยเรื่องนี้ สนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดการรับทราบถึงเอกลักษณ์ชาติพันธุ์สำคัญกลุ่มหนึ่ง พร้อมกันนั้น ภาครัฐท้องถิ่นสามารถใช้ประโยชน์ในการนำเสนอตัวตนของท้องถิ่นได้

3.3 งานวิจัยเรื่องนี้ สามารถใช้เป็นตัวแบบ(Research Model) สำหรับการศึกษาศิลปะชาติพันธุ์อื่นๆ ที่อยู่ในบริบทการพัฒนาของประเทศในพื้นที่อื่นๆ ของจีน

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพใช้แนวคิดอัตลักษณ์วัฒนธรรม(Cultural Identity) และวัฒนธรรมและการเปลี่ยนความหมาย(Culture and Meaning Change) เป็นแนวคิดหลักในการวิจัย แนวคิดอัตลักษณ์วัฒนธรรม ได้อธิบายว่าปรากฏการณ์ทางศิลปะหรือประเพณี พิธีกรรม มิได้เกิดมาอย่างเลื่อนลอยแต่มีความสัมพันธ์กับผู้คนและสังคมต่างๆ อยู่เสมอ การทำความเข้าใจปรากฏการณ์ดังกล่าวอย่างเห็นหน้าที่ที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์กับผู้คนและสังคมนั้นๆ ศิลปะหรือประเพณี พิธีกรรมดังกล่าวสามารถบ่งบอกถึงหน้าที่และความหมายต่อสังคมชุดนั้นๆ ได้ ซึ่งเรียกว่า “อัตลักษณ์วัฒนธรรม” หรือ Cultural Identity นั้นเอง อย่างไรก็ตาม ด้วยวัฒนธรรม มิได้ดำรงอยู่อย่างโดดๆ แต่ได้ถูกปรับเปลี่ยนไปใช้ในบริบทต่างๆ รวมทั้งการทำวัฒนธรรมให้เป็นสินค้า ซึ่งเป็นการนำเอาตัวบทวัฒนธรรมไปสัมพันธ์กับคนกลุ่มอื่น ส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนหน้าที่และความหมายของวัฒนธรรม (Culture and Meaning Change) (กาญจนา แก้วเทพ, 2538) โดยประชากรกลุ่มตัวอย่างชาวปู้ยู่ในแขวงกุ้ยโจว และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิจัยเชิงพรรณนา

5 ผลการวิจัย

5.1 ประวัติศาสตร์สังคมและผ้าทอปู้ยู่ในมิติอัตลักษณ์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ พบว่า ปู้ยู่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มใหญ่ในเขตภาคใต้ด้านตะวันตกของประเทศจีนที่มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมด้านต่างๆ ที่โดดเด่นและยังคงรักษาไว้ได้ ด้วยเงื่อนไขทั้งสำนึกชาติพันธุ์ของตน และการทำวัฒนธรรมให้เป็นสินค้าในบริบทต่างๆ ปู้ยู่มีความเป็นมาร่วม 2,000 ปี บรรพชนของปู้ยู่คือชนเผ่าหลูเยื่อ(Luoyue tribe) มีถิ่นกำเนิดในเขตที่ราบสูงยูนกุย(Yungui Plateau) ซึ่งอยู่ในเขตเดียวกันนั้น และชนเผ่าหลูเยื่อก็ได้พัฒนาประเพณีวัฒนธรรมของตนที่มั่งคั่ง รวมทั้งผ้าทอและวัฒนธรรมผ้าตกทอดสืบต่อกันมา รวมเป็นเวลาร่วมสองพันปีดังกล่าวข้างต้น (Wu, Wei, Zhou, Luo & Li, 2018)

ภาพที่ 1 สตรีชาวปู้ยู่ที่หมู่บ้านนาฮุยกำลังวิเคราะห์ผืนผ้าที่เขียนสีเทคนิคบาติก หลังจากซักคราบไขเทียนออกจากผืนผ้าที่ย้อมด้วยสีคราม (Ms.Kong Ruoyue ถ่ายภาพเมื่อ ค.ศ. 2019)

ทั้งนี้ ในชุมชนที่ถือว่า เป็นชุมชนหลักของชาวปู้ยี่ที่ได้รับการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมที่สำคัญ คือ เมืองซิงอี้ (Zingyi City) ซึ่งอยู่ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดกยู่โจ เป็นชุมชนเก่าแก่ มีความเป็นมาร่วม 1,000 ปี ตั้งอยู่ในที่ราบสูงและยังคงดำรงเอกลักษณ์วัฒนธรรมสืบทอดมาจากบรรพชนไว้อย่างเหนียวแน่นหลายอย่าง ที่สำคัญ คือ การเกษตรแบบดั้งเดิม การทอและทำผ้าบาติก การเย็บผ้าเป็นลวดลายด้วยเข็มกับด้าย (Embroidery) ทั้งหมดโดยเฉพาะผ้าและวัฒนธรรมผ้ากลายเป็นสัญลักษณ์ของชาวปู้ยี่และเมืองซิงอี้

ภาพที่ 2 ประเพณีแต่งงานของชาวปู้ยี่ เป็นพิธีกรรมที่คงอัตลักษณ์วัฒนธรรมการใช้ผ้าปู้ยี่ที่สำคัญ ในภาพเป็นงานแต่งงานของหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่หมู่บ้านนาฮุย เมืองซิงอี้ เมื่อปี ค.ศ. 2018

กรณีของผ้าทอปู้ยี่ในบริบทอัตลักษณ์วัฒนธรรม(Cultural Identity) นั้นมีความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์ของประเทศจีน สำหรับการผลิตผ้าทอปู้ยี่แบบดั้งเดิมนั้น มีขั้นตอนการผลิตมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การแยกเมล็ดออกจากฝ้ายและปั่นฝ้ายให้เป็นเส้นทอ ขั้นที่ 2 การต้มให้เส้นใยพร้อมจะรับสีและการย้อมด้วยสีธรรมชาติจากเปลือกไม้(Plant Dyeing) ตามวิธีการของปู้ยี่ ขั้นที่ 3 การทอด้วยกี่ไม้ทอด้วยมือ การทอชนิดนี้ยังคงใช้จนปัจจุบัน แม้ว่าจะมีเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้ในขั้นตอนที่ 1-3 เป็นหน้าที่ของสตรีปู้ยี่ ซึ่งชาวปู้ยี่จะมีวิธีการถ่ายทอดในระบบของครอบครัว ที่ผูกพัน

การเรียนรู้การทอผ้าไว้กับผู้หญิงปู้ยี้ ซึ่งผู้หญิงที่ทอผ้าได้แล้ว ชาวปู้ยี้ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถมีครอบครัวได้ และผืนผ้าที่เป็นผลงานของสตรีเป็นดัชนีบ่งชี้อย่างหนึ่งในการตัดสินใจคัดเลือกลูกสะใภ้ของพ่อแม่ฝ่ายชาย ขั้นตอนที่ 4 การเขียนลวดลายด้วยบาติก ขั้นตอนนี้ เป็นหน้าที่ทั้งของผู้หญิงและผู้ชาย ส่วนใหญ่จะเป็นหน้าที่ของฝ่ายชาย โดยเฉพาะในปัจจุบัน ที่ผ้าเหล่านี้กลายเป็นสินค้า ยกเว้นกรณีของการปักลวดลายบนผืนผ้า เป็นหน้าที่ของสตรีปู้ยี้โดยตรง และก็กลายเป็นเอกลักษณ์สำคัญประการหนึ่งของคนปู้ยี้ (Xia Fengkui, 1991)

กรณีการใช้ผ้าของชาวปู้ยี้บนเรือนกายของผู้คนนั้น ผ้าปู้ยี้จะประกอบเรือนกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ผ้าโปกศีรษะของปู้ยี้มีความหมายถึงการรักษาความอบอุ่นและขับเหงื่อจากงานเกษตรกรรม อันเป็นวิถีของคนปู้ยี้ ชุดของฝ่ายชายจะเป็นสีเข้ม บ่งบอกถึงการเป็นเพศที่ใช้แรงงานทำมาหากิน มีสีเข้มเรียบย้อมด้วยเนื้อคราม เสื้อผ้าในงานทั่วไปไม่ได้ประดับประดา แต่ชุดพิธีการเช่นแต่งงาน จะเย็บแต่งด้วยการปักลวดสวยเพียงเล็กน้อยตามขอบเสื้อ ขณะที่ฝ่ายหญิงใช้สีฉูดฉาดตั้งแต่หมวกโปกศีรษะ เสื้อ และกระโปรง รวมไปถึงรองเท้าผ้า ลวดประดับแต่งด้วยการเย็บปักที่ประณีตวิจิตรบรรจง ด้วยความวิจิตรดังกล่าว เป็นดัชนีบ่งชี้คุณค่าของกุลสตรีนั่นเอง นอกจากนี้ ผ้าของชาวปู้ยี้ก็จะถูกนำไปออกแบบและประกอบการแต่งกายของผู้คนตามวาระต่างๆ จนกลายเป็นขนบ(Tradition) ในการแต่งกายตั้งแต่เกิด จนตายและพิธีกรรมรวมทั้งพิธีการที่เกี่ยวข้องด้วย (Xia Fengkui, 1991)

5.2 ผ้าทอปู้ยี้ในบริบทการพัฒนาวัฒนธรรมเป็นสินค้า รัฐบาลกลางจีนได้ส่งเสริมการพัฒนาศิลปวัฒนธรรมกลุ่มชนเผ่าต่างๆ ในประเทศจีนตั้งแต่ปี ค.ศ.1990 เป็นต้นมา ควบคู่ไปกับการพัฒนาอุตสาหกรรมหนัก เพื่อให้แต่ละกลุ่มได้พัฒนาอัตลักษณ์วัฒนธรรมของตนเองให้สร้างรายได้เข้าสู่ชุมชน สร้างเอกลักษณ์ให้กับท้องถิ่น และสร้างความเข้มแข็งของชุมชนด้วยการสร้างรายได้เข้าสู่ชุมชนของตนด้วยทุนทางวัฒนธรรม ภาครัฐท้องถิ่นจังหวัดกุยโจได้ส่งเสริมให้เมืองชิงอี้(Xingyi City) ซึ่งเป็นถิ่นอาศัยของชนเผ่าปู้ยี้อย่างเป็นทางการเป็นพื้นที่ท่องเที่ยววัฒนธรรมชนเผ่า โดยประสานกับองค์การท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชน ขณะเดียวกันก็ได้เข้ามาสร้างพื้นที่เมืองชิงอี้ โดยเฉพาะในหมู่บ้านนาฮุย(Nahui Village) ให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวหมู่บ้านวัฒนธรรมปู้ยี้ ในชุมชนได้ส่งเสริมกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองชนเผ่าปู้ยี้ ได้ฟื้นฟูการทอผ้าแบบดั้งเดิมอย่างกว้างขวาง การส่งเสริมการแต่งกายด้วยชุดประจำชนเผ่าในกรณีต่างๆ การจัดงานประเพณีปู้ยี้ และการเปิดรับนักท่องเที่ยว โดยเชื่อมผสานกับเครือข่ายการท่องเที่ยวของประเทศและสากล (Liu Hui, 2006)

ภาพที่ 3 ตั้งแต่ปี ค.ศ.2006 หลังจากรัฐบาลจีนประกาศนโยบาย Minority Development เป็นต้นมา ที่หน่วยงานรัฐท้องถิ่นเมืองชิงอี ได้สร้างศูนย์ฟื้นฟูผ้าทอปู้ยี้ ศูนย์ดังกล่าวยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวและเปิดให้ชาวปู้ยี้นำผ้ามาจำหน่ายให้นักท่องเที่ยว หนึ่งในวิธีการขาย คือ การแสดงให้เห็นขั้นตอนการผลิต

สถานการณ์ดังกล่าว ได้เกิดการรื้อฟื้นและประดิษฐ์วัฒนธรรมผ้าทอปู้ยี้ครั้งใหญ่อย่างเป็นระบบ เมืองชิงอีและชุมชนนาฮุย ได้กลายเป็นเสมือนตลาดสำคัญที่เกิดการปะทะสังสรรค์ ระหว่างคนนอกชุมชนที่เข้ามาจับจอง อัตลักษณ์ชนเผ่าปู้ยี้ปรากฏสู่สาธารณะ สำคัญเกี่ยวกับผ้าทอปู้ยี้ ที่ทั้งหมดอยู่ในห่วงโซ่ของการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า คือ

1. ตลาดผ้าและการหวนกลับไปศึกษาภูมิปัญญาการผลิตผ้าแบบดั้งเดิม ตั้งแต่ขั้นตอนเริ่มต้นของเส้นใย การย้อม ทอ และตัดเสื้อผ้า หมวก และอื่นๆ เพื่อให้ผ้าทอปู้ยี้ในบริบทการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ได้นำเสนอภาวะความเป็นของแท้แก่ผู้มาเยี่ยมชมและแสดงให้เห็นกระบวนการผลิต โดยเฉพาะการปักชุนลวดลาย (Embroidery) ซึ่งทางราชการได้จัดพื้นที่ให้สตรีชาวปู้ยี้มานั่งปักชุนผืนผ้าของตน ในฐานะสินค้าที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยวกระบวนการผลิต พร้อมกันนี้นักท่องเที่ยวยังสามารถมีปฏิสัมพันธ์ สามารถสั่งปักพิเศษ เช่น ชื่อตน ชื่อคนรัก และคนที่จะนำไปฝาก ให้กับช่างเย็บปักได้ด้วย ซึ่งเป็นสินค้าที่ได้รับความนิยมยิ่ง

กรณีนี้ สามารถสร้างอาชีพใหม่ให้กับชาวปู้ยี้เป็นจำนวนมาก ได้เกิดร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ปู้ยี้เป็นจำนวนมาก มีชื่อร้านต่างๆ นานา จำหน่ายทั้งหน้าร้าน และส่งขายทางระบบออนไลน์ กิจกรรมดังกล่าวนี้ ได้มีนักธุรกิจท้องถิ่น สร้างกิจการใหม่ โดยอาศัยสตรีอาวโซในชุมชนมาเป็นผู้ถ่ายทอดและนำเสนอสินค้า หลายร้านค้า จะนำเอาผลงานของสตรีอาวโซ ที่เก็บรักษาไว้ในครอบครัว มาจัดวางแสดง เป็นเสมือนพิพิธภัณฑ์ขนาดเล็กในสถานประกอบการของตน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่พบเห็นเป็นจำนวนมาก ลักษณะเช่นนี้ จัดเป็นการประดิษฐ์วัฒนธรรมในส่วนของความสัมพันธ์กับกระบวนการทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับผ้าทอปู้ยี้ที่เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างเด่นชัด

2. ภาครัฐท้องถิ่นได้สร้างให้ชุมชนเมืองชิงอีเป็นดินแดนผ้าทอปู้ยี้ จัดทำพิพิธภัณฑ์ชนเผ่า นำเสนอผ้าทอโบราณปู้ยี้ ขณะเดียวกันโรงแรมและสถานที่เอกชนก็ได้ประดับตกแต่งด้วยผ้าปู้ยี้ก่อเกิด

การสร้างอัตลักษณ์ตัวตน (Self Identity) ให้กับเมือง นอกจากนี้ ยังผสมกับร้านค้าของที่ระลึกจำนวนมาก ได้ผุดเกิดขึ้นในสถานที่ท่องเที่ยว นำเอาผ้าทอปู้ยี่รูปแบบต่างๆ วางจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยว โดยผู้ค้าจะแต่งกายด้วยชุดปู้ยี่ บ่งบอกตัวตนของคนขายสินค้าและเสริมสร้างให้ชิงอีและหมู่บ้านนาฮุยกลายเป็นดินแดนของชนเผ่าปู้ยี่และผ้าทอปู้ยี่ได้เป็นอย่างดี (Qu Yi, 2015)

3. การเดินแบบและผ้าชนเผ่าปู้ยี่ในบริบทความทันสมัย นอกจากการจำหน่ายและสร้างตัวตนที่สำคัญ ให้กับเมืองชิงอีและชุมชนนาฮุยแล้ว ผ้าทอปู้ยี่ยังได้ถูกนำไปใช้ในบริบทความทันสมัย ด้วยการนำไปออกแบบเป็นชุดแฟชั่น ให้กับนางแบบเดินแฟชั่นโชว์บนแคทวอล์คทั้งในระดับจังหวัดกุยโจ และระดับประเทศ รวมทั้งนานาชาติ มีการเดินแบบที่สำคัญหลายครั้งเช่น ที่งาน “Opening with Bouyei Singing Performance” เมื่อ ค.ศ.2017 และต่อมา มีการเดินแบบชุด EVE CINA Embroidered Dream Fashion Show ในปีเดียวกัน การแสดงครั้งนี้ มีชื่อเสียงมาก ใช้นักเดินแบบทั้งชาวจีนและชาวตะวันตก มีการจัดเวทีที่นำเสนอช่างทอพื้นบ้านทั้งในฉาก และบนเวที นับว่าเป็นการใช้การเดินแบบนำเสนอผ้าทอปู้ยี่และ/หรือ เป็นปฏิบัติการร่วมกันระหว่างอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ และความทันสมัย ได้เป็นอย่างดีเยี่ยม และกิจกรรมดังกล่าว ได้กล่าวเป็นต้นแบบการแสดงแฟชั่นโชว์ระดับชาติในปีต่อๆ มา เช่น งานแฟชั่นโชว์ชุด EVE CINA Spring/Summer 2018 Fashion Show จัดแสดงที่ The Golden Hall of the Beijing Hotel ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.2018 นับเป็นแฟชั่นโชว์ที่ทำให้ผู้คนทั้งประเทศและชาวโลกได้รู้จักผ้าทอปู้ยี่และเดินทางมาท่องเที่ยวที่เมืองชิงอี และหมู่บ้านนาฮุยอย่างต่อเนื่อง ส่งผลต่อการขายผลิตภัณฑ์ผ้าทอปู้ยี่ไปพร้อมกัน ขณะทำงานเดินแบบแฟชั่นโชว์ ก็ได้เป็นรูปแบบที่จัดเป็นประจำในงานเทศกาลปีใหม่ของชาวปู้ยี่เมืองชิงอี

ภาพที่ 4 ผ้าทอปู้ยี่ได้ถูกนำไปใช้ในการเดินแบบแฟชั่นโชว์ที่หลากหลายมาก การเดินแบบแต่ละครั้ง มักจะนำเอาการผลิตผ้าทอแบบดั้งเดิมของปู้ยี่ประกอบไว้ในฉากด้วยเสมอ ซึ่งเป็นการเชื่อมประสานให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่าง Cultural Identity กับ Modernity พร้อมกันนั้นก็เป็น การประชาสัมพันธ์ชนเผ่าปู้ยี่ จังหวัดกุยโจ และเมืองชิงอี ดินแดนแห่ง Bouyei textile ได้เป็นอย่างดี

(Chinese news, 2018)

5.3 การเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายทางวัฒนธรรมของผ้าทอชาติพันธุ์ปู้ยี้ ด้วยผ้าทอปู้ยี้เป็นวัตถุศิลปะ ที่มีความหมายเป็นปัจจัยสี่ชนิดหนึ่งในชีวิต จึงมีพัฒนาการควบคู่มากับการพัฒนาทางสังคมของคนปู้ยี้ ตั้งแต่ครั้งยังเป็นชนเผ่าหลูเยื่อ(Luoyue tribe) ในเขตที่ราบสูงยูนกุย (Yungui Plateau) กระทั่งเปลี่ยนผ่านมาเป็นเผ่าปู้ยี้ในเขตกุยโจ หนาแน่นที่เมืองชิงอี้ โดยเฉพาะหมู่บ้านนาฮุยจนปัจจุบันนี้ ชุมชนแห่งนี้ได้ผ่านบริบทสำคัญของประเทศมาหลายระยะ อย่างไรก็ตาม การพิจารณาผ้าปู้ยี้้น มีอาจพิจารณาโดยปราศจากความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสังคมของคนแต่ละชุดได้ ดังนั้น หน้าที่และความหมายของผ้าปู้ยี้จึงสามารถพิจารณาได้ในมิติของอัตลักษณ์วัฒนธรรม (Cultural Identity) กับการต่อรองเชิงอัตลักษณ์(Negotiating Identity) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของผ้าทอ ที่สะท้อนลักษณะทางสังคมวัฒนธรรมปู้ยี้ไปพร้อมกัน ดังนี้

5.3.1 ผ้าปู้ยี้ในมิติอัตลักษณ์วัฒนธรรม หมายถึงผ้าทั้งในมิติของวัตถุศิลปะ และผ้าในมิติกระบวนการทางสังคมเฉพาะกลุ่มชาวปู้ยี้เป็นสำคัญ ลักษณะดังกล่าวได้ทำให้ผ้าปู้ยี้มีการผลิตซ้ำตามลักษณะของสังคม โดยเฉพาะผ้าที่เกี่ยวข้องกับประเพณีพิธีกรรม งานแต่งงาน งานศพ และการประกอบพิธีสะเดาะเคราะห์ ผ้าก็จะคงลักษณะรูปแบบที่กลายเป็นขนบการของผ้าและการใช้ผ้า หรือมีลักษณะเป็น Tradition ซึ่งความเป็นชนบดังกล่าวนี้ ได้ส่งผลให้ผ้าปู้ยี้ได้ถูกตรึงให้คงอยู่กับคนปู้ยี้กลายเป็นอัตลักษณ์วัฒนธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำหน้าที่บ่งบอกว่า พวกเขาคือชาวปู้ยี้ผ่านผ้าได้เป็นอย่างดี

5.3.2 ผ้าปู้ยี้ในมิติการต่อรองเชิงอัตลักษณ์ หมายถึงผ้าปู้ยี้ในมิติสัมพันธ์กับคนอื่นภายนอกชุมชน ทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชน กรณีนี้ ส่งผลให้ผ้าปู้ยี้ได้เปลี่ยนหน้าที่และความหมายจากเดิม ที่สำคัญ ดังนี้

5.3.2.1 การทำหน้าที่สร้างตัวตนและเอกลักษณ์ของท้องถิ่น สืบเนื่องจากภาครัฐจีนได้กำหนดนโยบายให้กลุ่มชาติพันธุ์และชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่างๆ ในประเทศจีน ได้พัฒนาอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ของคนที่มีในท้องถิ่น เพื่อให้สร้างรายได้ และการธำรงรักษาอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ไปพร้อมกัน ซึ่งรู้จักกันในนาม Policy of Minority Development นโยบายดังกล่าว ได้ถูกส่งมาสู่การปฏิบัติในระดับท้องถิ่น คือ จังหวัดกุยโจ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีคนปู้ยี้หนาแน่น โดยเฉพาะที่เมืองชิงอี้และหมู่บ้านนาฮุย จากนโยบายรัฐบาลกลาง และการพัฒนาชนเผ่าของรัฐบาลท้องถิ่นให้สัมพันธ์กับนโยบายกลางนั้น ได้ส่งผลต่อการผ้าปู้ยี้ ได้มีบทบาทใหม่ในฐานะตัวบทการสร้างเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ให้กับท้องถิ่นกุยโจ เมืองชิงอี้และหมู่บ้านนาฮุย จากความหมายที่เปลี่ยนไป ได้ส่งผลต่อการทำปฏิบัติการต่างๆ นานาเพื่อทำให้ผ้าปู้ยี้ซึ่งมีทั้งกรณีผืนผ้า และกรณีกระบวนการทางสังคมที่เกี่ยวข้อง เช่น การส่งเสริมให้สถานที่ราชการ หน่วยงานภาครัฐและเอกชน แสดงผืนผ้าและลวดลายของผ้าในสถานที่ของตนด้วยรูปแบบต่างๆ และส่งเสริมการแต่งกายด้วยผ้าปู้ยี้ในชีวิตประจำวัน

5.3.2.2 ผืนผ้าในฐานะสินค้าในบริบทการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมชนเผ่า

ภาพที่ 5 เมืองชิงอีได้นำเอาผ้าปู้ยี่มาสร้างให้เป็นเอกลักษณ์และสัญลักษณ์ของเมือง และมีกิจกรรมต่างๆ มากมายเกี่ยวข้องกับผ้าปู้ยี่ รวมทั้งในประเพณีปีใหม่ชนเผ่าปู้ยี่ ที่ได้เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาชมกิจกรรมดังกล่าว พร้อมกันก็เป็นช่วงเวลา ที่ ผืนผ้าปู้ยี่ถูกจำหน่ายในความหมายของสินค้าที่ระลึกได้เป็นจำนวนมาก ในภาพเป็นประเพณีปีใหม่ปู้ยี่ ปี ค.ศ.2019

(Ms.Kong Ruoyue ถ่ายภาพเมื่อ ค.ศ.2019)

จากปฏิบัติการของภาครัฐท้องถิ่น ได้ส่งผลต่อโครงสร้างสังคม เมืองชิงอี และชุมชนนาฮุย มีหน่วยงานมรดกวัฒนธรรม พิพิธภัณฑ์ผ้าปู้ยี่ หน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยว เวทีการแสดงเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว ซึ่งศูนย์กลางคือการเดินทางเข้ามาเพื่อสัมผัสอัตลักษณ์เฉพาะของชนเผ่าปู้ยี่ ที่ได้นำผ้าปู้ยี่เป็นตัวบทในการต่อรองเชิงอัตลักษณ์ ผ้าปู้ยี่ได้ทำหน้าที่เป็นสินค้าที่เกิดจากการจับจองของนักท่องเที่ยวและคนอื่น ความหมายของผ้าต่อคนต่างถิ่นคือสิ่งยืนยันว่าตนเองได้มาถึงถิ่นแดนปู้ยี่ โดยมีผืนผ้าเป็นสิ่งยืนยัน กรณีนี้ผ้าปู้ยี่ได้กลายเป็นความหมายชุดใหม่สำหรับคนท้องถิ่น กล่าวคือกลายเป็นสินค้าที่สร้างรายได้เข้าสู่ครอบครัว จึงได้เกิดกระบวนการจำหน่ายผ้าปู้ยี่รูปแบบต่างๆ ทั้งการจำหน่ายโดยกลุ่มสุภาพสตรีที่นั้งปักชุนผ้าประกอบการจำหน่ายผืนผ้าของตนที่มีอยู่ในหอ และรวมทั้งการเปิดร้านจำหน่ายโดยตรงทั้งของคนปู้ยี่และคนต่างถิ่น ที่เข้ามาเปิดกิจการร้านจำหน่ายผ้า ในแต่ละร้านจะมีวิธีการเรียกลูกค้าแตกต่างกันไป บางร้านได้ใช้สตรีอาวโส ที่เป็นเสมือนตำนานการทอผ้า แต่งกายด้วยชุดเผ่าปู้ยี่เต็มรูปแบบมานั่งในนักท่องเที่ยวถ่ายภาพและพูดคุยด้วย โดยมีผืนผ้าที่งดงามของท่านซึ่งประกอบ เป็นจุดศูนย์กลางของผ้าทอที่มีความหมายเป็นสินค้าในร้านนั่นเอง

6. อภิปรายผลวิจัย

จากผลการวิจัยทั้งสามข้อ คือ 1) การศึกษาประวัติศาสตร์สังคมและผ้าทอปู้ยี่ในมิติอัตลักษณ์วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ 2) การศึกษาผ้าทอปู้ยี่ในบริบทการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า และ 3) การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายทางวัฒนธรรมของผ้าทอชาติพันธุ์ปู้ยี่ อภิปรายผลอย่างสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์วิจัยได้ดังนี้ ชาวปู้ยี่เป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในแขวงกุ้ยโจ ประเทศจีน ชาติพันธุ์นี้มีที่ยังคงธำรงอัตลักษณ์วัฒนธรรมของตนไว้ได้ มีความสัมพันธ์กับลักษณะการอยู่ร่วมกัน จึงไม่ถูกกลุ่มชาวฮั่นซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่ของประเทศกลืนความเป็นชาติพันธุ์เหมือนกันพื้นที่ส่วนอื่น กอปรกับเมื่อภาครัฐบาลจีนได้มีนโยบายส่งเสริมการฟื้นฟูคุณค่าของเอกลักษณ์ชาติพันธุ์ จึงนับเป็นปัจจัยสำคัญในปัจจุบัน ที่ทำให้เกิดการดำรงอยู่ของวัฒนธรรม แม้ว่าจะเป็นเงื่อนไขใหม่ ที่สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 นั่นคือ ผ้าทอปู้ยี่ในบริบทการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า เกิดจากนโยบายการพัฒนากลุ่มชาติพันธุ์ของประเทศจีน ในส่วนนี้ ได้บ่งชี้ให้เห็นว่า นโยบายของภาครัฐบาลกลาง ส่งผลต่อนโยบายและปฏิบัติการของวัฒนธรรมท้องถิ่นแห่งเมืองกุ้ยโจ ที่ได้ใช้ผ้าทอปู้ยี่เป็นตัวบทสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ในรูปแบบต่างๆ นานา โดยเฉพาะการจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์สำหรับนักท่องเที่ยว ในสถานการณ์ดังกล่าว จึงกล่าวได้ว่าวัฒนธรรมผ้าชุดนี้อยู่ในบริบทของการเมืองเรื่องวัฒนธรรม ควบคู่ไปกับการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า ประการสำคัญ เงื่อนไขของการทำวัฒนธรรมให้เป็นสินค้า ก็ได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ และความหมายของผ้าทอปู้ยี่ที่มีต่อสังคมวัฒนธรรมปู้ยี่ รวมทั้งชุมชนระดับท้องถิ่น หน้าที่ใหม่ดังกล่าว ซึ่งได้ถูกอธิบายไว้ในผลการวิจัยข้อที่ 3 ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ จึงสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของหน้าที่และความหมายต่อสังคม ที่มีความสัมพันธ์กับผืนผ้าดังกล่าว ทั้งนี้ ด้วยผ้าปู้ยี่เป็นวัตถุศิลปะที่สัมพันธ์กับผู้คนและสังคมวัฒนธรรมของคนปู้ยี่ ซึ่งเคยดำรงอยู่ในลักษณะอัตลักษณ์ แต่ด้วยสังคมของคนปู้ยี่ที่มีได้ดำรงอยู่อย่างโดดๆ และตัดขาดจากโลกภายนอก ดังนั้น เมื่อชีวิตของชาวปู้ยี่และสังคมชนเผ่านี้ได้ผกผันไปตามบริบทต่างๆ ทางสังคมของท้องถิ่น ที่สัมพันธ์กับนโยบายรัฐ ที่อยู่ภายใต้บริบทของโลกาภิวัตน์ที่ซับซ้อน การดำรงอยู่ของผืนผ้าในฐานะตัวบทวัฒนธรรม จึงต้องปรับบทบาท หน้าที่ และความหมายอย่างสัมพันธ์กับสังคมวัฒนธรรมกลุ่มคนที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมนั่นเอง

7. องค์ความรู้ใหม่

7.1 องค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับผ้าทอชนเผ่าปู้ยี่ งานวิจัยได้สร้างความรู้ชุดใหม่ให้กับการอธิบายผ้าทอปู้ยี่ในบริบทของวัฒนธรรมชนเผ่า และการต่อรองเชิงอัตลักษณ์ในบริบทการพัฒนา ซึ่งได้ถูกอธิบายด้วยแนวคิดที่สอดคล้องกับลักษณะของตัวบทการศึกษา และประชากรศึกษาที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์

7.2 ได้ยกระดับแนวคิดอัตลักษณ์วัฒนธรรม การทำวัฒนธรรมเป็นสินค้า และโดยเฉพาะกรณีการแสดงให้เห็นบทบาท หน้าที่และความหมายที่เปลี่ยนไปจากเดิม กรณีที่บริบทเปลี่ยนแปลง อันเป็นการยกระดับกระบวนการอธิบายปรากฏการณ์ไปสู่การเข้าใจความหมายที่ซับซ้อนที่ประจักษ์อยู่กับศิลปะในมิติชาติพันธุ์

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

8.1.1 ประโยชน์ต่อวงวิชาการชาติพันธุ์วิทยา ได้ทราบถึงอัตลักษณ์วัฒนธรรมและกระบวนการต่อรองเชิงอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่อกันอื่น ความทันสมัย และการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของตัวบทวัฒนธรรมในสถานการณ์บริบทที่แปรเปลี่ยนสามารถนำไปกำหนดเป็นแนวทางการพัฒนากลุ่มชาติพันธุ์ได้

8.2 ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติ

8.2.1 ผู้เกี่ยวข้องในระดับพื้นที่สามารถนำผลงานวิจัยนี้ไปสนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดการรับทราบถึงเอกลักษณ์ชาติพันธุ์สำคัญกลุ่มหนึ่ง พร้อมกันนั้น ภาครัฐท้องถิ่นสามารถใช้ประโยชน์ในการนำเสนอตัวตนของท้องถิ่นได้ และสามารถใช้เป็นตัวแบบ(Research Model) สำหรับการศึกษาศิลปะชาติพันธุ์อื่นๆ ที่อยู่ในบริบทการพัฒนาของประเทศในพื้นที่อื่นๆ ของจีน

8.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

8.3.1 ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับผ้าทอพื้นบ้านกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศจีน : ปัจจัยการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายต่อสังคมวัฒนธรรมชาติพันธุ์ในบริบทการทำวัฒนธรรมเป็นสินค้าเพื่อพัฒนาสินค้าให้มีคุณค่าทางวัฒนธรรมต่อไป

9. เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา แก้วเทพ. (2538). **การพัฒนาแนววัฒนธรรมชุมชน โดยถึอมนุษย์เป็นศูนย์กลาง**. กรุงเทพมหานคร : สภาคทอลิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา.
- Jin Minggao. (1994). **General theory of national theory**. Beijing : Peking University Press.
- Liu Hui. (2006). **Tourism ethnology**. Beijing : Beijing nationalities publish house.
- Qu Yi. (2015). **Research on plastic Arts of Bouyei Traditional Costume**. Beijing : East China University.
- Wu Wending. (2002). **Bouyei Costume and Geographical environment**. Xingyi : Journal of Qiannan Normal University.
- Wu, Wei, Zhou, Luo & Li. (2018). **The Grand View of Chinese national culture**. Jinan : Jinan University Press.
- Xia Fengkui. (1991). **Research on Bouyei Textile Culture**. Guiyang : Guiyang Publishing House.

10. คำขอบคุณ

บทความวิจัยนี้เป็นบทความจากวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผ้าทอชนเผ่าปู้ยี้ จังหวัดกุยโจ ประเทศจีน : อัตลักษณ์วัฒนธรรม การทำวัฒนธรรมเป็นสินค้าและความทันสมัยในบริบทของการพัฒนากลุ่มชาติพันธุ์ คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างยิ่ง จากกลุ่มสมาชิกทอผ้าชนเผ่าปู้ยี้ เมืองชิงอี และผู้วิจัยได้รับการสอนวิธีวิทยาวิจัยทางศิลปะและวัฒนธรรม จากหลักสูตรวิจัยและสร้างสรรค์ศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรมศาสตร์ เป็นอย่างดี โดยเฉพาะจาก ศาสตราจารย์ ดร.ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์ อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ท่านได้เมตตาประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ แนะนำอันทรงคุณค่า งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอถือโอกาสนี้กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง